

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 4:42 | 4:56 | 4:48 | 5:02

מוצאי שבת 5:55 | 5:57 | 5:55 | 5:58

רבינו תם 6:35 | 6:33 | 6:32 | 6:35

שבת מברכין, ראש חודש בימים שישי-שבת המולד לביל שישבי בשעה 6:19 ו-4 חלקים

הילולא דצדיקא

כד - רבי שאול הלוי מורטירה אב"ד אמסטרדם

כה - רבי ישראל ליפקין מסלנט מייסד תנועת המוסר

כו - רבי יוסף בירדוגו מח"ס 'שופריה דיוסף'

כז - רבי חיים בירדוגו

כח - רבי וידאל אנגל ראב"ד בירושלים

כט - רבי נתן צבי פינקל הסבא מסלבודקא

ל - רבי מאיר המהר"ם מפאדובה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

יתרו עמד בכל התקוות שתלו בו

ייזק מהשפעה רעה של חותנו שהיה כהן מדין ולא היתה עבודה זרה בעולם שלא התנסה בה.

ורק לאחר שהקב"ה התערב לטובת יתרו והעמיד את משה על כך שחותנו אכן מעוניין להתקרב לעם היהודי בלב שלם, ולא רק שלא תהיה לו השפעה רעה על העם היהודי, אלא אדרבה, הצטרפותו תיטיב עם בני ישראל לאין ערוך, הסכים משה לקבל את גרות חותנו. ואכן יתרו עמד בכל התקוות שנתלו בו והיטיב עם בני ישראל בכך שהגה את הרעיון למנות שרי אלפים, שרי מאות וכו', על מנת לשפר את המצב ששרר עד עתה, היות ומשה לא יכול היה לעמוד בכל פניות הציבור לבדו.

כשמשה רבנו נוכח לראות שהקב"ה מעיד על יתרו שכוונותיו טהורות ואין הוא כאותו ערב רע שהצר והזיק לעם ישראל, הוא ממחר לצאת לקראת חותנו ומקבלו בחמימות ובסבר פנים יפות כפי הנאמר בפסוק (שמות יח, ז) "ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו לשלום".

ובדברים אלו יש לבאר מדוע כפלה התורה וכתבה פעמיים את שמות בני משה ואת הסיבות לקריאת שמות אלו, למרות שכבר קודם לכן הוזכרו שמות בני משה, גרשום - "כי גר הייתי בארץ נכריה" (שם ג). ואליעזר - "כי א-להי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרה" (שם ד). והביאור בזה שיתרו הזכיר את שמות נכדיו, כדי להוכיח לחתנו שהוא הקפיד על חינוכם הטהור של נכדיו ולא ניסה להשפיע עליהם לרעה, והוכחה לכך שהם שמרו על שמותיהם היהודיים. ואילו הסבא היה מנסה להשפיע עליהם לעבוד עבודה זרה, הם לא היו יכולים לעמוד מול כהן מדין וכך היו גם מאבדים את שמם היהודי. ורצה יתרו לרמוז בזאת שכשם שבזמן חיותו גוי הוא לא חיפש להשפיע לרעה על נכדיו, קל וחומר שבעת הצטרפותו לעם היהודי אין בכוונתו לפגוע ברוחניותם ולהסירם מדרך הישר.

כמו כן אומרים המפרשים שיתרו הזכיר את שמות נכדיו, היות ואף הוא במצבו חש הזדהות עם השמות שקרא משה לבניו. גרשון - יתרו חש גר, זר ומנוכר מתרבות של העבודה זרה לאחר שנוכח לראות בגדלותו של ה' יתברך. ואליעזר - יתרו חש היאך הקב"ה עזר לו בזה שפקח את עיניו וכיוונו אל התכלית האמיתית שהיא התורה הקדושה.

ואכן דברים אלו של יתרו יצאו מן הלב והעידו כאלף עדים שדבר אמת בפיו ומשום הכי הקב"ה נחלץ לעזרתו ואמר למשה לקבלו, משום היותו גר צדק בעל כוונות טהורות, שלא כאותו ערב רב שהזיק בהצטרפותו לעם היהודי. הלכה פסוקה היא שדוחים את הרוצה להתגייר שלוש פעמים ורק אם הוא ממשיך לעמוד על שלו ומביע את רצונו להצטרף אל העם היהודי מעניקים לו את ההזדמנות הזו (יבמות מז, ב). והקפדה יתירה זו נובעת בשל אותה מציאות כואבת בה גרים שהתגיירו רק בשל התלהבות רגעית ולא מתוך הכרה פנימית ושושית, חיבלו בכרם בית ישראל וגרמו לעם לחטוא בחטא המקטרג בראש - חטא העגל (שמו"ר מב, ו).

"ויאמר אל משה אני חתנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה עמה" (שמות יח, ו)

המדרש מבאר פסוק זה ואומר שכאשר שמע יתרו על ניסיון קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, הוא עזב את כל הכבוד והעשירות שהיו מנת חלקו מפני שהיה כהן מדין, ובא לבקש ממשה שייתן לו את היכולת והאפשרות להצטרף אל העם היהודי ולהסתופף תחת כנפי השכינה. ומבאר המדרש (עי' מכילתא יתרו א) שמשה בתחילה לא רצה לקבל את חותנו כיון שלא ידע האם כוונותיו אכן טהורות וראויות. יתרו הבחין בהיסוסו של משה ועל כן אמר לו - אם אינך רוצה לקבלני לעם היהודי בזכות עצמי לפחות תקבלני בזכות אשתך שאני אביה, ואם אינך מעוניין לקבלני לא בזכות עצמי ולא בזכות אשתך, הרי שלכל הפחות תקבלני בזכות בניך שהם נכדי (מכילתא שם). וממשיך המדרש ואומר שגם אחרי תחנונים אלו של יתרו לא רצה משה לקבלו אל העם היהודי, עד שהקב"ה פנה אליו ואמר לו "אני חותנך", ומשמע שהמילה אני מתייחסת לקב"ה בכבודו ובעצמו, אשר ציווה למשה לקבל את חותנו לעם היהודי הגם שאין הוא מעוניין בכך.

וראתי שאלה המובאת בספר 'הסתכל באוריתא', מפני מה סרב משה לקבל את חותנו, למרות שיתרו ממש התחנן על חייו ואף השפיל את כבודו לשם כך, בזה שביקש להתקבל לעם היהודי לא בזכות עצמו אלא בזכות בתו ונכדיו.

ונראה להשיב ולומר שמשה חשש לקבל את חותנו בשל הערב רב שהסתפח ונצמד לעם ישראל, כפי שנאמר "וגם ערב רב עלה אתם" (שמות יב, לח). ומשמע שבזמן שעם ישראל יצא ממצרים רבים מן הגויים התפעלו מהניסים הנוראים והעצומים שנעשו לעם היהודי, ועל כן ביקשו להתגייר ולהצטרף לעם המובחר הזה שזכה להנהגה ניסית. אותו ערב רב הצטרף לעם ישראל מתוך התפעלות רגעית, אך למעשה לא היה מוכן למסור את נפשו למען קיום רצונו'.

נאמר בתורה "ויחננו ברפידים" (שמות יז, א). אומרים חז"ל (עי' בכורות ה, ב) שבכל המדבר כולו אין מקום הקרוי רפידים, אלא כתבה תורה לשון זו כדי ללמדך, שרפו ידיהם מן התורה. ויש להבין כיצד דור המדבר שהיה דור דעה וראה עין בעין את ניסי ה' הגיע לידי רפיון בתורה. והביאור בזה שעם ישראל הושפע לרעה מאותו ערב רב שיצא עימם מארץ מצרים, אשר חיבל בכרם ישראל וצינן את יראת השמים שהיתה נתונה בבני ישראל בשל כל ההתרחשות הניסית שליוותה אותם.

ומכיוון שדיהם של עם ישראל רפו בתורה כתוצאה מהשפעתם הרעה של הערב רב, הם הגיעו לידי עשיית דמות העגל וגם העמלקים קמו עליהם לכולתם. משה רבנו שהבחין בתוצאה ההרסנית של הסתפחות אותם גויים לעם ישראל, חשש לקבל את יתרו חותנו שהיה בעברו כהן מדין ולא הניח אף עבודה זרה שבעולם מידיו והיה יועצו של פרה"ה המלך, ולכן לא ידע האם זו התלהבות רגעית כתוצאה מניסי ים סוף ומלחמת עמלק, התלהבות אשר עלולה להיגמר כעבור זמן מועט, או שמא זו אכן התלהבות עצומה שעתידיה לגדול ולהתפתח ככל שיתרו יעמיק את זהותו היהודית ויהדק את הקשר עם בני ישראל. גדול היה חששו של משה מהשפעתם הרעה של הגרים שלעיתים קשים לישראל כספחת, עד שהיה מוכן לוותר על קירבת אשתו וילדיו ובלבד שעם ישראל לא

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

אבא, אתה צריך משהו?

דבר פלא רואים אנו בעשרת הדברות, שכן בעשרת הדברות מצווים את האדם על דברים של 'בין אדם למקום', ואם כך מדוע נכתב באמצע מצוות "כבד את אביך ואת אמך", שמצווה זו שייכת לכאורה ל'בין אדם לחברו'?

אכן בספרים הק' מובא שציווי זה דווקא נכתב בעמודת הדברות העוסקות בבין אדם למקום, כדי להורות לנו שהשווה כבודם של ההורים לכבודו של המקום, דהיינו שצריכים אנו לכבד את ההורים בדיוק כמו שמכבדים את הבורא יתברך שמו, וגם זה הוא דבר הנוגע ל'בין אדם למקום' כבשאר הדברות.

סיפר הגאון רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א, אב"ד סאנטוב:

כשהייתי צעיר לימים הייתי בן בית אצל מו"ר הגה"צ רבי יהודה הלוי טירנויער זצ"ל, אב"ד 'שומרי שבת', ושם היה לי דוגמה מופלאה מהו 'כיבוד אב' - ה"ה בנו הצעיר יד"נ הגאון רבי יצחק אייזיק הלוי טירנויער שליט"א, ממלא מקום אביו כרב ואב"ד 'שומרי שבת', והיה זה מחזה נשגב מאוד לראות איך שהוא כיבד את אביו הגה"צ זצ"ל.

במשך כל השנים ליווה את אביו בכל מקום שרק הלך, ואחר כל תפילה או שיעור שמסר הגה"צ זצ"ל הוא ליווה את אביו לביתו, ואף שבדרכם בחזרה עברו דרך ביתו של רבי יצחק מכל מקום אף פעם לא נכנס לביתו אלא המשיך ללוות את אביו על אף שהיה לו כמה מלווים ואני בתוכם. ולא די שליווה את אביו עד לביתו, אלא היה תמיד נכנס עמו לתוך ביתו ומסדר מה שצריך. וכשליווה את אביו לא היו שמחה לא עזב את אביו כל הזמן, רק כל כמה דקות ניגש לאביו ושאלו אם הוא צריך משהו.

ובעת שערך אביו הגה"צ זצ"ל סעודת רעווא דרעוויין, לא ישב לצדו אלא לפניו בין שאר האנשים, כדי שיוכל להביט כל הזמן בפניו בהכנעה גדולה. היה זה מחזה הוד לראות איך שהוא שותה בצמא כל מילה ומילה שיוצאת מפי אביו בהכנעה ובביטול, ולא הסיר את עיניו ממנו אפילו לרגע. ואף לימים כשכבר היה ראש ישיבת סאטמאר, והיה גברא רבא וגם סבא, המשיך לנהוג כן, עד הסתלקותו של אביו זצ"ל, ולא ויתר כלום על מצוות כיבוד אב באופן נפלא כל השנים - כולן שוות לטובה.

ועוד סופר על האדמו"ר בעל ה'דמשק אליעזר' מויז'ניץ זצ"ל, שישב פעם בערב שבת ועבר על הסדרה שניים מקרא ואחד תרגום, וכשכבר אחז בפסוק האחרון של הפרשה נכנס אביו הרה"ק 'אהבת ישראל' מויז'ניץ זצ"ל ושאל אותו משהו. השיב לו ה'דמשק אליעזר' מיד ואח"כ התחיל שוב לעבור על הסדרה מהתחלה, כי הקפיד שלא להפסיק באמצע שעובר על הסדרה שמו"ת.

החסידים שהיו שם התפלאו מאוד ושאלוהו למה הוצרך להפסיק ולהתחיל הכל שוב, וכי לא היה שייך שאביו ימתין חצי דקה עד שיגמור?

השיב להם ה'דמשק אליעזר': "אם אבי צריך להמתין עבורי אפילו חצי דקה, מה שווה כל הישנים מקרא?"

הצדיקים זוכים ומזכים לדורות

בחודש אלול שנת תשס"ז, ביום ההילולא של כ"ק אבא הקדוש זיע"א שחל ביום ה' לחדש, קיבלתי מכתב בעל תוכן מדהים ממר בראון הי"ו. וכך כתב במכתבו: לכבוד רבי דוד פינטו שליט"א, אני כותב לך מכתב זה בעצתו הנדיבה של ר' אליהו סיטבון הי"ו.

לאחרונה עברתי חוויה מאלפת שתלווה אותי כל חיי, וברצוני לשתף את כבוד הרב בחווייה זו.

באחד מימי שישי, לפני כניסת השבת ניגשתי לערוך את שולחן השבת. תוך כדי סידור השולחן נפל מידי גביע הקידוש ונשבר. הבנתי שעליי לחפש גביע אחר שאוכל להשתמש בו בשבת, ונוכרתי שר' אליהו סיטבון הי"ו העניק לי בעבר כוס קידוש שעליה מופיעה תמונתם של אבותיך הצדיקים זיע"א.

מיד הוצאתי את הגביע ממקומו, והשתמשתי בו בקידוש של ליל שבת.

בליל שבת, לאחר הסעודה פניתי לישון ובחלומי ראיתי את עצמי פורק סחורה ליד בניין הישיבה המפואר באשדוד, וכבוד הרב עמד סמוך לכניסה לבניין הישיבה ואמר לי: 'כשתגמור לפרוק את הסחורה, גש לרופא להיבדק כי אינך נראה טוב'.

במה מפטירין

הפטר השבוע: "בשנת מות המלך עזיהו" (ישעיה ו')

הקשר לפרשה:

בהפטרה מתואר ענין גילוי שכונה בבית הבחירה בירושלים, כפי המתואר בפרשה על גילוי השכינה לעיני כל ישראל במעמד הר סיני ומתן תורה.

נצור לשונך

דיבור על ילדים

תולה ארץ על בלימה

אסור לדבר לשון הרע על ילדים. אדם המדבר על ילד באופן שהוא או השומע רואים בכך גנות, הריהו עובר על איסור לשון הרע. כמו כן אסור לומר או לכתוב משהו אודות ילד, העלול להסב לו נזק. מורה העומד לכתוב הערה שלילית בתעודתו של תלמיד, יעצור לרגע ויהרהר בהשפעתה של הערה זו על עתידו של הילד. ובאופן דומה על המורים לנהוג בהגינות ובוהירות מרובה שעה שהם מוסרים למורה הבא את חוות דעתם על התלמיד.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת האחדות

"ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם

ישראל נגד ההר" (שמות יט, ב)

וכתב רש"י "ויחן שם ישראל" - כאיש אחד בלב אחד. כי ההקדמה והתנאי לקבלת התורה היא האחדות.

מעלת האחדות היא כתנאי לקבלת התורה. ויש לבאר זאת על פי מאמר הזוהר הקדוש (עי' ח"ב צ, ב, ח"ג ד, ב) הידוע "ישראל קודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא". רק כשאוהב אדם את חברו הוא קשור בקב"ה ובתורה, ומתקיים בו "והחוט המשולש לא במהרה ינתק" (קהלת ד, יב). אבל כאשר לא אוהבים האחד את חברו, ולא מכבדים את הזולת בכל לב, חסר בקשר משולש זה.

מעלת האחדות חיונית היא ללימוד התורה, כי למשל אם לא יכבדו התלמידים את רבם שטרח להכין להם שיעור, לא יהיה לו סיפוק ורצון להכין לפעם הבאה ולבסוף לא יקבלו ממנו התלמידים.

מעשה היה באדם ששמע לשון הרע בגנות תלמיד חכם. אותו תלמיד חכם הגיע לשאת שיעור בישיבתנו, באמת היה זה שיעור חריף, אלא שאותו מקבל לשון הרע נמנע מלהקשיב לשיעור. מאוחר יותר התברר שהלשון הרע לא היה מכוון נגד הרב הזה אלא על אדם אחר. ואמרתי לאותו מקבל לשון הרע שגם אם הלשון הרע היה מכוון על רב זה היה אסור לך לקבל את זה. ובגלל שקיבלת לשון הרע שפוגם בצלם אלוקים, החמצת דברי תורה ולא הקשבת לשיעור חריף זה. כלומר, בגלל שחטא בחטא אי האחדות על ידי לשון הרע, הפסיד דברי תורה.

פעם פגשתי יהודי פשוט ואמר לי בשמחה חידוש שחידש, החידוש היה פשוט אבל אף על פי כן שיבחתי אותו מאוד, האיש נהנה ושמח וכיום הוא לומד שעתים כל יום, כיון שקיבל ערך לדברי חידושו ותורתו. וראים אם כן כמה חשוב להיות באחדות ולשבח אחד את השני.

ומעשה בבית הלוי ששאל שאלה בשיעורו, קפץ בנו רבי חיים וענה. סטר לו הבית הלוי וגער בו על שלא עמל לפני שהשיב. רבי חיים לא הצטדק שרצה להשיב במהירות שלא יקדימו אחר מחברי השיעור, כי בזה היה שמח אם מישהו אחר היה עונה וקוצר את התשבחות. כל זה מענין האחדות שנותנת כוח לחברים להתחזקות בתורה.

הנה בית הלל נפסקה הלכה כמותם, ופירשו בגמרא (עירובין יג, ב) כיון שלמדו טעמם וטעם בית שמאי, ונתנו כבוד לתורת חבריהם בני מחלוקתם. ועל כן נאמר על מחלוקת בית הלל ובית שמאי "אלו ואלו דברי אלוהים-חיים", כי מרוב שבית הלל חזרו על דברי בית שמאי הפכו את דבריהם לדברי אלוהים-חיים. וכל מי שהקשיב לתלמודם של בית הלל שמע את סברות בית שמאי וכיבד אותם.

פרט זה היה חסר לתלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד בתורת השני, ועל זה מתו כולם (יבמות סב, ב). וחלילה לא חטאו בזדון חסידי עליון אלו בפגיעה בחבר. הרי נאמר שכשמתו התלמידים היה העולם שמם וחשוך, אם כן בחייהם היו מאירים את העולם בתורתם, וכשמתו נדמה העולם לחושך שהיה בימי גלות יון שעליו נאמר (בראשית א, ב) "לקו"ש בראשית ד) "וחושך על פני תהום" כיון שהשביתו קול תורה. אלא צריך לומר שצדיקים אלו נתבעו על שלא נתנו כבוד מספיק לתורת חבריהם.

פניני הפרשה

ביקור זריז ולא מכביד

"והודעת להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון"

(שמות יח, כ)

כשהיה פעם הברון שמעון זאב רוטשילד בעירת המרפא 'מארינבאד', היה שם באותו הזמן גם בעל ה'כתב סופר', ומידי יום ויום ביקר אותו השר במעונו.

יום אחד, לא חש כ"כ בטוב בעל הכתב סופר, וכשבא השר לבקר לא התעכב שם הרבה, אלא תיכף פנה ללכת.

הצטדק השר לפניו ואמר שהגמרא אומרת (בבא מציעא ל, ב) "דתני רב יוסף והודעת להם, זה בית חייהם. את הדרך, זו גמילות חסדים. ילכו, זה ביקור חולים". ולמה דרשו מצוות ביקור חולים מפסוק זה? אין זאת אלא בכדי לרמז שביקור חולים צריך להיות בלא להתעכב ולהכביד על החולה, אלא "ילכו בה"...

בזכות לאה שהיתה הוגה יומם ולילה

"כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל" (שמות יט, ג)

בית יעקב אלו הנשים, כפי שדורשים חז"ל - שיאמר להם בלשון רכה.

בספר 'מושב זקנים' לרבנותינו בעלי התוספות, הקשו בשם הר"י דאורלניש, למה זכו הנשים להגיד להם תחילה?

ותירץ בשם רבי משה מנרבונוא זצ"ל, שהיה רגיל לדרוש; בזכותה של לאה זכו תחלה לפי שהיה נותנת על ליבה טבלא של זהב ובה חקוק "תורה צוה" וכו', ובה היתה הוגה יום ולילה. ולכן "ועיני לאה רכות" מזהרורית של זהב, ולפיכך זכו צאצאיה בתורה מקודם.

משה הוציא את העם מעסקי החולין

"ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה"

(שמות יט, יז)

תפקידו של מנהיג בישראל הוא, כפי שלמד האדמו"ר מגור בעל ה'אמרי אמת' זצ"ל - להוציא את העם מענייני החולין ולהכניסם למחיצת הקודש.

וזהו למעשה הפירוש של "אשר יוציאם ואשר יביאם" הנאמר אצל "איש על העדה", מנהיג הדור. וזה מה שעשה משה, "ויוצא משה את העם" הוציא אותם, "מן המחנה" מחיי יום יום, מעסקי חולין, "לקראת האלהים" - הכניסם לשערי שמים.

שבת - קודש לעבודת ה' בלבד

"ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך" (שמות כ, ט)

פנינה נאה כותב רבינו בחיי לפסוק זה, אותה הוא שמע בשם הרמב"ם ז"ל:

"יאמר. כל הששת ימים, אפשר לך שתעבוד את ה' יתברך עם עשיית כל מלאכתך, כענין האבות שהיו עובדים את ה' יתברך עם עבודת המקנה ושאר עניינים הגופניים. אבל יום השביעי, שבת כולו יהיה לה' א-להיך, לא תעשה בו מלאכה כלל".

תיוושע".

ברכת הצדיק נתקיימה במלואו, ובזכות ששמר פיו ולשונו מלדבר בעת קריאת התורה זכה כעת חיה ולאשתו בן.

והנה אותו בן אדם סיפר המעשה לחברו, וחברו לחברו, עד שהגיעו הדברים לאחד שאף הוא היה זקוק לזרע של קיימא. היה זה לביל שבת קודש פרשת כי תשא, בעת הליכתו הביתה מבית המדרש, שאז שמע מעשה זה, והחליט: חבר אני לכל אשר יראוך, וגם אני אצטרף לחברת 'שומרי פיהם ולשוונם מלדבר בעת קריאת התורה', ואולי בזכות זאת יזכה לזרע של קיימא.

וכך הווה. בצפרא דשבתא, בעת קריאת התורה, סגר פיו לגמרי (הלה הוסיף, שהדבר היה קשה לו מאוד, כי היה רגיל לשבת בקביעות בקבוצה אחת מדי שבת בשבתו, ועכשיו הסתכלו עליו - אה! נהיית דתי... אבל הוא החליט שלא להתבייש בפני המלעיגים עליו!).

הוא רצה לעשות לעצמו סימן ולדעת ההצליח ה' דרכו אם לא, על כן רשם לעצמו בפיתקא בזה"ל: "בשבת קודש פרשת כי תשא, סיפר לי ר' משה מה שאמר הגר"ח קנייבסקי שליט"א, אודות להיזהר לשמוע קריאת התורה בלי דיבור אפילו בין גברא לגברא, ובזכות זאת יזכה להיפקד בזרע של קיימא. ובעזרה"שית התחלתי למחרתו להיזהר בזה, כן יעזור השי"ת להלאה".

את הפתק הניח בתוך החומש שלו בפרשת כי תשא. והנה, ראו זה פלא: אחרי שנה בפרשת כי תשא נולדה לו בת למול טוב. בדיוק באותו יום שקיבל על עצמו להיזהר בדבר זה, באותו יום לשנה שלאחריה עמד על הבימה, בשמחה ובטוב לבב, ונתן שם לבתו שנולדה לו למזל טוב.

הלה סיפר בהתרגשות, שכל הרואה ושומע יראה בחוש כי מן השמים מחשיבים מאד למצווה זו, ובפרט שהניסיון קשה עד למאוד, על כן בשכר זאת כנראה שומעים לתפילתם של אותם הנוהרים בזה, וכל אחד רואה בחוש נסים גלויים בעניין זה. הוא ביקש לפרסם דבר זה בקרב כל ישראל, למען ידעו דורותיכם כי שכרה הרבה מאוד על פי פעלו, להיפקד בכל מילי דמיטב.

לבינתך לעשות 'ביקור' - למשל, ה'חפץ חיים' זצ"ל יגיע לבינתך. כמובן שקודם לזה עושים כל ההכנות, ניקיון הבית, ומסדרים הכל שיהיה על הצד היותר טוב, ועומדים מוכן ומזומן לקבל פני אותו צדיק וגדול הדור וכו'.

הגיע הזמן וה'חפץ חיים' נכנס לבינתך, הוא מתיישב ומתחיל לדבר אתך - בעל הבית. והנה, תוך כמה דקות הפלאפון שלך מתחיל לצלצל... היעלה על הדעת שבעל הבית יענה לפלאפון בעת שעומד לפני גדול הדור? ודאי שלא!

בתורה הקדושה כתוב בסוף פרשת יתרו: "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך" - דהיינו כאשר מתפללים ומזכירים שמו של השי"ת, הרי הקדוש ברוך הוא שהוא מלך מלכי המלכים בכבודו ובעצמו בא אליך. וכי שייך בכלל שיהא ספק ספיקא לענות לפלאפון באמצע התפילה בעת שהקב"ה עומד אצלך?

ומה עוד, שכאשר מלוכס בטלית ותפילין - הלוא בתפילין כתוב פרשת שמע, דהיינו שמקבל על עצמו שמאמין בהשי"ת שהוא אחד ואין בלתו, אם כן איזה פנים יש למי שמדבר בפלאפון עם התפילין שלו, הלוא החוצפה היא נורא נוראת לפני מלכו של עולם, וכי זה נקרא מאמין בהשי"ת?

כל אחד יצייר לעצמו שאדמו"ר או רבו מגיע לבינתו, האם היה עונה לפלאפון בשעה שהאדמו"ר שלו היה מדבר אליו? הרי הגבאים היו טורפים אותו בפניו! על אחת כמה וכמה כאשר עומד בבית המדרש, בפלטרין של מלך, לפני הקב"ה, האם לא מגיע לקב"ה את הכבוד שנותנים לבשר ודם?"

יזכו לראות בנים

מעשה נפלא אירע אצל יהודי אחד אשר המתין שנים רבות להיפקד בזרע של קיימא. בצר לו נכנס למרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א, ונפשו בשאלתו להיפקד בדבר ישועה ורחמים. ענה הגאון רבי חיים שליט"א: "יש מצוה לא לדבר בקריאת התורה. לצערנו העניין נפרץ, ולכן זה מסוגל להיושע! תקבל על עצמך מהיום והלאה לא לדבר אפילו בין גברא לגברא, ואפילו בדברי תורה, ובזכות זאת

איש צדיק מסובב ברחבי הגלובוס בשליחות נסתרת, שמטרתה לעורר ולהזהיר את הציבור בחומרת איסור הדיבור בבית מקדש מעט ובפרט בשעת התפילה. באמתחתו של הצדיק רבי מאיר גרינוולד שליט"א, מצויים סיפורים מפעמים על שכרם של הנוהרים כמו גם על עונשם המר של המזלזלים ואינם שמים על לבם להקפיד בשמירה על כבוד המקום.

לאחרונה, כך סיפר, הייתי אצל יהודי אחד, זקן בן 107 שנים שליט"א. לא האמנתי למה שראיתי! הלה בריא לגמרי, הולך על רגליו בלי שום משענת, אפילו משקפיים לעיניו אין לו. שאלתי אותו בהתפעלות מרובה: ר' יהודי, במה זכית לאריכות ימים כזו? וענה לי: "לדעתי, סיבת הדבר היא, כי מיום עומדי על דעתי הייתי זהיר מאוד לברך כל ברכה וברכה בכוונה הראויה - דהיינו שלא לברך שום ברכה בהליכה כי אם במקום אחד, או בישיבה או בעמידה.

"כמו כן הייתי תמיד נזהר לברך מתוך הסידור, כי המברך בעל פה הרי מחשבותיו משוטטות בדברים אחרים, מה שאין כן המברך מתוך הסידור הרי בקל יוכל לכוון למה שאומר. ואפילו ברכת 'אשר יצר' וכדומה, ברכות שמברכים אותן כמה פעמים במשך היום, עם כל זאת הקפדתי לאומן מתוך הסידור.

"והשלישית - כשבירכתי ברכה לא הוצרכתי לומר 'תפילת הדרך'".

שאלתי אותו: ילמדנו רבנו, מה כוונתכם שלא הוצרכתם לומר 'תפילת הדרך'? וענה ואמר: לדאבוננו, אנשים מזלזלים בברכות ואומרים במרוצה מאוד כמי שנוסע בדרך, שאז צריכים לומר 'תפילת הדרך'... הייתי נזהר לומר מילה במילה, כמובא בשו"ע בהלכות תפילה, שהמתפלל יאמר כל מילה ומילה לאט לאט כמונה מעות. ולדעתי באותה זכות זכיתי לאריכות ימים ושנים טובות מתוך בריאות הגוף והנפש.

והוסיף ואמר לי: הנה, בוא וצייר לעצמך, שאומרים לך כי גדול הדור עומד להגיע